

Sygn. akt III PK 126/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa M. R. S.

przeciwko C. [...] w C.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt VIII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w L. oddalił apelację M. R. S. od wyroku z dnia 22 lipca 2013 r., którym Sąd Rejonowy w C. oddalił jej powództwo przeciwko C. w C. o przywrócenie do pracy.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 ust. 5 pkt 3 w związku z art. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (dalej jako ustawa o zwolnieniach grupowych) w związku z art. 1 Konwencji nr 135 Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 30 czerwca 1973 r., dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień, przez błędną wykładnię przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. oraz brak zastosowania art. 1 Konwencji nr 135

MOP i wadliwe przyjęcie, że pracodawca był uprawniony do wypowiedzenia umowy o pracę powódce, podczas gdy takie wypowiedzenie było niemożliwe w sytuacji, gdy powódka była członkiem zarządu zakładowej organizacji związkowej, wskazanym przez tę organizację do ochrony zanim skład osobowy tej organizacji uległ zmniejszeniu poniżej poziomu 10 osób.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji w całości i przywrócenie powódki do pracy na dotychczasowych zasadach oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy w kwocie 7.230 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni budzącej poważne wątpliwości prawne art. 5 ust. 5 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych w zakresie, czy pracodawca jest uprawniony do wypowiedzenia umowy o pracę wskazanemu do ochrony członkowi zarządu zakładowej organizacji związkowej, w sytuacji gdy w momencie wyboru do zarządu organizacja ta spełniała wymogi art. 25¹ ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, zaś w momencie wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę stan osobowy tej zakładowej organizacji związkowej zmniejszył się poniżej poziomu 10 osób. W tym zakresie skarżąca odwołała się do pkt 3 uzasadnienia kasacyjnego zarzutu obrazy prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Po pierwsze, odwoływanie się przez skarżącą do argumentacji przytoczonej w ramach uzasadnienia zarzutu kasacyjnego jest chybione, gdyż Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest zobowiązany do poszukiwania takich okoliczności w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Zresztą w pkt 3 motywów skargi trudno

doszukać się wyводу prawnego mającego wykazać, że istotnie wykładnia art. 5 ust. 5 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego. Po drugie, skarżąca pomija, że formułowana przez nią wątpliwość interpretacyjna nie leży w płaszczyźnie powołanego przepisu, ale należy do sfery objętej przepisami ustawy o związkach zawodowych, których obraza nie została zarzucona w kasacyjnej podstawie naruszenia prawa materialnego. Niewątpliwie bowiem art. 5 ust. 5 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych odnosi się do okresu objęcia szczególną ochroną przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy pracownika będącego członkiem zarządu zakładowej organizacji związkowej, a tę kwestię reguluje art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 25¹ ust. 1 ustawy o związkach zawodowych. Ten ostatni przepis nie odnosi się tylko do uprawnień zakładowej organizacji związkowej w stosunku do pracowników objętych ochroną przed zwolnieniem na podstawie ustawy o związkach zawodowych, ale dotyczy również realizacji uprawnień zawartych w przepisach szczególnych. Ma on zatem charakter ogólny, a nie tylko ograniczony do uprawnień zakładowych organizacji związkowych przewidzianych w ustawie o związkach zawodowych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., II PK 159/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 267; z dnia 15 listopada 2006 r., I PK 135/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 311; z dnia 29 października 2007 r., II PK 50/07, LEX nr 897938). Po trzecie, formułowana przez skarżącą wątpliwość jest jednolicie rozstrzygana w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który zgodnie przyjmuje, że członek zarządu zakładowej organizacji związkowej zrzeszającej mniejszą liczbę pracowników od określonej w art. 25¹ ust. 1 ustawy o związkach zawodowych nie korzysta z ochrony przewidzianej w art. 32 ust. 1, której czasokres w oczywisty sposób określa art. 32 ust. 2 tej ustawy (por. np. wyroki z dnia 13 października 2004 r., II PK 41/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 107; z dnia 19 kwietnia 2010 r., II PK 311/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 252; z dnia 6 października 2011 r., III PK 17/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 257 oraz powołany wyżej wyrok z dnia 15 listopada 2006 r., I PK 135/06, w którym stwierdzono, że stan liczbowy organizacji związkowej z reguły ma charakter dynamiczny, a w związku z tym moment, z jakim należy wiązać istnienie bądź brak uprawnień zakładowej organizacji związkowej ze względu na liczbę członków związku odnosi się do momentu wykonywania uprawnienia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.